

«Ένα σώμα αποτελείτε όλοι και ένα πνεύμα σας ενώνει, όπως και μία είναι η ελπίδα σας για την οποία σας κάλεσε ο Θεός» (Εφ 4,4)

Κατά τη διάρκεια της Εβδομάδας Προσευχής για την Ενότητα των Χριστιανών, καλούμαστε να επικεντρώσουμε την προσοχή μας σε ένα συγκεκριμένο θέμα, αυτό που αναφέρεται στην επιστολή του Παύλου προς τους Εφεσίους. Στις επιστολές, που ονομάζονται «της αιχμαλωσίας», ο απόστολος Παύλος απευθύνεται στους αποδέκτες τους, προτρέποντάς τους να δώσουν μια αξιόπιστη μαρτυρία της πίστης τους μέσω της ενότητας. Αυτή βασίζεται σε μία πίστη, ένα πνεύμα, μία ελπίδα και μόνο μέσω αυτής μπορεί κανείς να δώσει μαρτυρία για τον Χριστό ως «σώμα».

«Ένα σώμα αποτελείτε όλοι και ένα πνεύμα σας ενώνει, όπως και μία είναι η ελπίδα σας για την οποία σας κάλεσε ο Θεός»

Ο Παύλος μας υπενθυμίζει τι είναι η ελπίδα και γιατί καλούμαστε να τη ζούμε; Είναι ένας σπόρος, ένα δώρο και ένα καθήκον, που έχουμε την υποχρέωση να διαφυλάξουμε, να καλλιεργήσουμε και να αξιοποιήσουμε για το καλό όλων. «Η χριστιανική ελπίδα μάς τοποθετεί σε αυτή τη στενή κορυφογραμμή, σε αυτό το όριο όπου η αποστολή μας απαιτεί να επιλέγουμε κάθε μέρα και κάθε ώρα, να είμαστε πιστοί στην πιστότητα του Θεού προς εμάς». Η αποστολή μας, το κάλεσμα για τους χριστιανούς, δεν είναι μόνο υπόθεση μεταξύ του ατόμου και του Θεού, αλλά είναι μια «σύγκληση». Δηλαδή, το γεγονός ότι καλούμαστε όλοι μαζί, είναι πρόσκληση για ενότητα μεταξύ εκείνων που δεσμεύονται να ζήσουν το Ευαγγέλιο. Στις ομιλίες και τα γραπτά της Chiara Lubich, βρίσκουμε συχνά ρητές αναφορές στην ενότητα, μια πτυχή της δικής της πνευματικότητας: είναι το αποτέλεσμα της παρουσίας του Ιησού ανάμεσά μας. Και αυτή η παρουσία είναι πηγή βαθιάς ευτυχίας.

«Αν η ενότητα είναι τόσο σημαντική για τον χριστιανό, τότε τίποτα δεν είναι περισσότερο αντίθετο στην αποστολή του από το να την αρνηθεί. Και αμαρτάνουμε κατά της ενότητας, κάθε φορά που υποκύπτουμε στον πειρασμό του ατομικισμού, που διαρκώς επανεμφανίζεται και μας ωθεί να κάνουμε τα πράγματα για λογαριασμό μας, να αφήνουμε τον εαυτό μας να καθοδηγείται από τη δική μας κρίση, από το δικό μας συμφέρον ή από το προσωπικό μας κύρος, αγνοώντας ή ακόμη και περιφρονώντας τους άλλους, τις ανάγκες τους, τα δικαιώματά τους».

«Ένα σώμα αποτελείτε όλοι και ένα πνεύμα σας ενώνει, όπως και μία είναι η ελπίδα σας για την οποία σας κάλεσε ο Θεός»

Στη Γουατεμάλα, ο διάλογος μεταξύ των μελών των διαφόρων χριστιανικών Εκκλησιών είναι πολύ ενεργός. Ο Ramiro μας γράφει: «Με μια ομάδα ατόμων από διαφορετικές ομολογίες, προετοιμάσαμε την Εβδομάδα Προσευχής για την Ενότητα των Χριστιανών. Το πρόγραμμα περιλάμβανε ένα καλλιτεχνικό φεστιβάλ που σχεδιάστηκε με τη συμμετοχή νέων, καθώς και θρησκευτικές τελετές σε διαφορετικές εκκλησίες. Η Καθολική Ιεραρχία μας ζήτησε να αξιοποιήσουμε αυτή την εμπειρία, προκειμένου να προετοιμάσουμε μια συνάντηση με μια ομάδα καθολικών επισκόπων και ατόμων από διαφορετικές Εκκλησίες που ήρθαν από όλη την Αμερική, με αφορμή την 1700ή επέτειο της Συνόδου της Νίκαιας. Στον απόηχο αυτών των δραστηριοτήτων, αισθανόμαστε πολύ έντονα την ενότητα μεταξύ όλων μας και τους καρπούς που φέρνει: αδελφосύνη, χαρά, ειρήνη».

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής